

Arrest

nr. 311 770 van 26 augustus 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 14 juni 2022 diende verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 31 juli 2023 werd verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS of verweerder), bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

Op 24 oktober 2023 nam het CGVS de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Pashtounse origine te zijn. U woonde in S. dorp, Kot district in de provincie Nangarhar.

Uw broer M. A. werkte bij de arbaki in S. sinds 2012 tot hij gedood werd bij gevechten met Daesh in de regio in 2016. In die periode, toen u ongeveer 11 jaar was, stopte u met school en hielp uw broer door de wegen te controleren en hem die informatie door te geven. Na het overlijden van uw broer hebben Daesh strijders uw huis vernietigd en heeft u uw vader, moeder en drie broers naar uw maternale oom E. gebracht in Hindrani. Ongeveer een week later begon u voor de commandant van het verzet en lokale politie, genaamd L. M. te werken in het dorp Qala Wal omdat u schrik had ook gedood te worden door Daesh. U werkte in zijn gastenverblijf waar u hem diende omdat er veel militair personeel op bezoek kwam. U bracht hem eten en thee, maakte het gastenverblijf schoon, en deed de poort open. U heeft hier gewerkt tot aan de machtsovername van de taliban. Zelf werd u nooit persoonlijk door de taliban bedreigd, maar toen de taliban aan de macht kwamen voelde u zich niet meer veilig in Afghanistan omdat u vroeger uw broer had geholpen en omdat u de commandant diende. Op de nacht van de machtsovername heeft u Afghanistan verlaten.

Zo'n vier jaar geleden is uw vader overleden aan een hartaanval.

U verliet Afghanistan op 15 augustus 2021 en reisde via Iran en Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België, alwaar u bent aangekomen op 12 juni 2022 en een verzoek tot internationale bescherming indiende bij de bevoegde asielinstanties op 14 juni 2022.

U legde volgende documenten neer ter staving van uw asielrelaas: uw taskara en die van uw beide ouders, een verklaring van commandant Lal Mohammad, foto's van uw overleden broer en van uw huis dat vernield werd door Daesh.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum van 31.05.2005. Immers, de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij, stelt dat u op 20 juni 2022 een leeftijd had van minimum 19 jaar (Federale overheidsdienst Justitie, ref. 6/MIN/2022/93351, d.d. 20.06.2022). Dat u in 2005 zou zijn geboren, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Aan de hand van dit onderzoek werd uw geboortedatum bijgesteld naar 01.01.2003. Hiermee geconfronteerd tijdens uw persoonlijk onderhoud weigerde u deze leeftijd te erkennen en hield u vast aan het geboortjaar dat op uw taskara staat. Gevraagd waarom u in Bulgarije 05.05.1990 had opgegeven als geboortedatum, beweerde u dat er veel misverstanden waren en dat de tolk Dari sprak in plaats van Pashtou en er daarom veel foute informatie is (CGVS, p.4). In Oostenrijk gaf u dan weer 2004 op als geboortjaar. Uw verschoning verklaart op geen enkele wijze waarom u aan drie verschillende asielinstanties drie verschillende geboortedata opgaf met een verschil ertussen van maar liefst 17 jaar; i.e. 1990, 2003 en 2005. Van een persoon die internationale bescherming aanvraagt omwille van een vrees voor zijn leven, mag verwacht worden dat hij dezelfde verklaringen aflegt over zijn identiteit, waaronder zijn leeftijd. Het feit dat u drie verschillende geboortedata opgaf en u zich onterecht als minderjarige voordeed terwijl u minstens twee jaar ouder bent dan u beweert, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid op manifeste wijze.

Voor zover u aanhaalt dat u een vrees voor vervolging dient te koesteren bij terugkeer naar Afghanistan omwille van het feit dat u gespioneerd heeft voor uw broer toen hij de voormalige overheid diende bij de arbaki dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen niet overtuigen.

Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van het profiel van uw broer M. A. bij de lokale politie (arbaki) ernstig onderuit gehaald door de tegenstrijdige verklaringen die u aflegde in uw parcours doorheen de Belgische asieldiensten. Zo beweerde u tijdens uw registratie dat u Afghanistan ontvluchtte omwille van het werk van uw vader voor de voormalige overheid (Administratief dossier - Fiche NBMV). Echter, bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dan weer dat uw broer M. A. bij de arbaki werkte en u een soort bodyguard was voor hem. U repte met geen woord meer over het werk van uw vader (Administratief dossier, CGVS Vragenlijst, vraag 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud hield u vast aan het werk van uw broer bij de arbaki (CGVS, p.4 en 8), maar beweerde u dat uw vader landbouwer was (CGVS, p.6). Wanneer u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheden zei u dat u niets over het werk van uw vader zou gezegd hebben (CGVS, p.14). Deze verschoning kan uiteraard niet worden aangenomen. Het feit dat u zulke flagrante tegenstrijdige verklaringen aflegde, ondermijnt in niet te onderschatten mate de geloofwaardigheid van uw broer zijn profiel.

Daarenboven maakte u tijdens uw registratie geen enkele vermelding van een oudere broer M. A., noch in uw vluchtmotief, noch in uw gezinssamenstelling (Administratief dossier - Fiche NBMV). Wel maakte u telkens melding van uw drie jongere broers en uw oudere zus (Administratief dossier - Fiche NBMV + Verklaring

DVZ, nr. 18). Aangezien u zelf verklaarde dat u problemen kreeg door het werk van uw broer (CGVS, p.8 en 9), kan er van u verwacht worden dat u consistente verklaringen zou afleggen over uw familiesamenstelling van bij uw registratie. Uw inconsistente verklaringen hierover doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Zelfs indien het CGVS geloof zou hechten aan het profiel van uw broer bij de arbaki – quod non – blijkt uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw broer gedood werd door Daesh tijdens gevechten in uw regio zo'n zes jaar geleden.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt echter geen dergelijke zaken aan. Zo beweerde u dat u enkel de wegen voor uw broer controleerde toen u 11 jaar was en daarom door de huidige overheid beschuldigd zal worden van spionage. Nergens uit uw verklaringen blijkt echter dat de taliban op de hoogte zou zijn van uw hulp aan uw broer. Uw vrees hieromtrent is dus slechts hypothetisch. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF -die ondertussen zelf al meer dan zes jaar dood is- is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Uw verklaringen over de situatie van uw familieleden zijn evenmin geloofwaardig. Het dient te worden opgemerkt dat u opvallend inconsistent bent over de verblijfplaatsen van uw familie. Zo verklaarde u bij de registratie van uw asielaanvraag dat uw gezinsleden zich op dat moment in jullie geboortedorp S. bevonden en dat uw vader in 2016 was overleden (Administratief dossier: Fiche NBMV). Bij de DVZ verklaarde u dat uw moeder en uw broers en zus in S. woonden en dat uw vader twee jaar geleden (i.e. 2020) was overleden aan een hartaanval. Daar vermeldde u voor het eerst uw broer M. A., die zes jaar voordien gedood werd door Daesh (Administratief dossier - Verklaring DVZ, nr.18). Bovendien verklaarde u toen ook dat er na het overlijden van uw broer niets meer gebeurd is en dat u in uw dorp verbleef (Administratief dossier – CGVS Vragenlijst, vraag 3.5). Wanneer u dan op persoonlijk onderhoud komt op het CGVS verklaarde u eerst dat u en uw familie problemen kregen en jullie naar uw maternale ooms in H. verhuisden (CGVS, p.5). Meteen erna zei u echter dat uw moeder en broers in Q. W. wonen bij een andere maternale oom, waarna meteen duidelijk werd dat u commandant L. M. bedoelde (wie eigenlijk geen oom van u is) (CGVS, p.5). Wanneer u later gevraagd werd wie er momenteel voor uw familie zorgt beweerde u dat uw beide maternale ooms voor hen zorgen (CGVS, p.6). Geconfronteerd met deze inconsistenties in uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, verklaarde u dat uw familie op dit moment bij uw maternale oom E. wonen en dat ze tijdelijk bij L. M. woonden toen jullie problemen hadden (CGVS, p.6 en 7). Maar wanneer u gevraagd werd wanneer uw familie naar E. verhuisde antwoorde u dan weer dat ze naar daar zijn vertrokken nadat ze problemen kregen. (CGVS, p.7). Als u dan werd gevraagd om duidelijk te schetsen wanneer uw familie bij uw maternale oom E. woonde en wanneer ze bij commandant L. M. woonde, sprak u zichzelf tegen toen u beweerde dat u zelf naar de commandant bent verhuisd en dat uw familie steeds bij uw ooms bleef (CGVS, p.7). Zodra u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaringen bij NBMV en DVZ dat uw familie nog in S. zou wonen, veranderde u plots weer uw verklaringen en claimde u dat “toen uw broer leefde uw familie nog geen gevaar liep, maar na het gevecht jullie vertrokken naar de oom” (CGVS, p.14). Er valt eigenlijk kop noch staart te krijgen aan uw verklaringen over de verblijfplaatsen van uw familie. U slaagde er tijdens uw persoonlijk onderhoud niet in om duidelijk aan te geven waar uw familie momenteel effectief verblijft waardoor u de indruk versterkt dat u geen eerlijk zicht wil bieden op de verblijfplaats van uw familieleden. Het feit dat u dermate inconsistent bent over de verblijfplaatsen van uw familieleden, wekt het sterke vermoeden dat zij zich op dit moment nog in S. bevinden en er geen sprake is van vervolging ten aanzien van hen. U toont dan ook niet aan dat u in geval van terugkeer wel vervolgd zou worden.

Voor zover u aanhaalt dat u een vrees voor vervolging dient te koesteren bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de bewering dat u een voormalige commandant van het verzet en de arbaki diende dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen wederom niet overtuigen.

Om te beginnen moet worden opgemerkt dat u uw werk voor commandant L. M. pas voor het eerst aanhaalt tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS, p.7, 8, 10, 11, 12 en 14). Noch bij uw registratie, noch bij de DVZ, rept u met enig woord over uw werkzaamheden bij commandant L. M. Van iemand die zijn land ontvlucht vanwege een vrees voor zijn leven, vrijheid en/of fysieke integriteit en zich omwille hiervan beroept op internationale bescherming, mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij ten aanzien van alle asioldiensten dezelfde verklaringen aflegt aangaande de kernelementen van zijn verzoek, waaronder zijn werkactiviteiten. Dat u dit naliet, ondergraaft in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw werk bij L. M. en de daarmee verbonden problemen.

U heeft niet alleen nagelaten om uw werk bij L. M. te vermelden van aan het begin van uw asielpprocedure, maar heeft ook nog eens tegenstrijdige verklaringen afgelegd over uw werk in Afghanistan. Bij de DVZ gaf u immers aan dat u werkzoekende was en u bijgevolg niets deed (Administratief dossier, DVZ Vragenlijst, nr. 12). Wanneer u op het CGVS kwam voor uw persoonlijk onderhoud zei u plots dat u voor uw vertrek uit Afghanistan werkte als privésoldaat voor de commandant (CGVS, p.7). Gevraagd naar uw taken verklaarde u dat u in zijn gastenverblijf werkte en hem en zijn gasten eten moest dienen, schoonmaken en de poort opendoen (CGVS, p.11 en 12). Wanneer u gevraagd werd of u nog iets anders deed voor de commandant als zijn privésoldaat, zei u van niet. U was wel van plan om later de wapens op te nemen omdat u soldaat wilde worden (CGVS, p.12). Geconfronteerd met het feit dat u deze activiteiten niet eerder vermeldde tijdens uw registratie of bij de DVZ, zei u dat het onderhoud bij de DVZ erg kort was en dat u geen andere keuze had dan te werken om voor uw familie te zorgen (CGVS, p.14). Wederom geconfronteerd met uw uitspraak bij de DVZ dat u werkzoekende was, zei u dat u voor de commandant begon te werken na het overlijden van uw broer en u wel betaald werd (CGVS, p.14). Het louter vasthouden aan één van de verschillende versies van uw verklaringen is uiteraard niet in staat om bovenstaande tegenstrijdigheid op te heffen, hetgeen de ongeloofwaardigheid van uw relaas verder bevestigt.

Zelfs indien ernstig geloof zou worden gehecht aan uw werk bij commandant L. M. – quod non –, dan nog maakt u niet aannemelijk dat u zélf zou gevisieerd worden door de taliban omwille van die activiteiten. U had namelijk geenszins een hoog profiel. U verklaarde zelf aan het CGVS dat u enkel huishoudelijke taken moest uitvoeren in het gastenverblijf van de commandant zoals thee zetten en eten opdienen, kamers schoonmaken en de poort opendoen (CGVS, p.12). Bovendien zei u dat u nog nooit de wapens had opgenomen en dat u nooit had meegevochten tegen de taliban (CGVS, p.12). Dat u als dienaar van een voormalig commandant van de arbaki relevant zou zijn voor de taliban en de taliban u hierom zou viseren is weinig aannemelijk.

Tenslotte, voor zover u een vrees zou aanhalen voor Daesh dient te worden vastgesteld dat u deze vrees op geen enkel moment doorheen uw asielpprocedure specifiek vermeldde. U gaf wel aan dat zowel Daesh en de taliban actief waren in uw district Kot en dat er door alle partijen gevochten werd. Zo zei u bij de DVZ dat uw broer gedood werd door Daesh (Administratief dossier – CGVS Vragenlijst – Vraag 3.5), maar beweerde u op het CGVS dat “alle drie vochten, Daesh en Taliban door wie hij gedood is, is niet duidelijk” (CGVS, p.10). Echter haalde u op geen enkel moment bij uw registratie, noch bij de DVZ, noch tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat u vervolging vreest door Daesh. Zowel bij de DVZ en op het CGVS uitte u enkel een vrees ten aanzien van de taliban (Administratief Dossier – CGVS Vragenlijst, vraag 4 en CGVS, p.8, 9, 12, 14). Daarenboven kan gewezen worden op het feit dat er geen ernstig geloof kan worden gehecht aan uw broer zijn profiel (zie supra) en diens dood door Daesh, waardoor de eventuele oorzaak van uw vrees voor Daesh vanzelfsprekend verdwijnt. Zelfs indien zou worden aangenomen dat uw broer in het verleden gedood werd door Daesh, dan nog maakt u niet aannemelijk dat Daesh na uw broer zijn dood diens familie zou viseren. Zo zijn uw verklaringen omtrent de vervolging door Daesh tegenover uw familie weinig geloofwaardig. U beweert dat Daesh uw ouderlijk huis vernietigd zou hebben, maar - zoals hierboven reeds werd aangestipt - u bent uitermate tegenstrijdig over de verblijfplaatsen van uw familie waardoor aan deze vervolging door Daesh niet zomaar geloof kan worden gehecht. In ieder geval verblijft uw familie tot op heden nog steeds ergens in Kot, waar Daesh hen dus zou kunnen vinden indien ze hen werkelijk zouden willen vervolgen. Het feit dat u geen geloofwaardige vervolging tegenover uw familie aannemelijk maakt, maakt dat er geen vrees voor Daesh in uw hoofde kan worden aangenomen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Uw taskara en die van uw beide ouders vormt een begin van bewijs van uw nationaliteit, dewelke niet ter discussie staat. De foto's van uw overleden broer en uw huis dat werd vernield door Daesh kunnen niet worden geverifieerd en vormen enerzijds geen enkel bewijs over welk huis er op de foto staat en bewijzen anderzijds niet onder welke omstandigheden dit gebeurd is. Tot slot, wat betreft de brief die u voorlegt geschreven door commandant Lal Mohammad, kan gewezen worden op de beschikbare informatie (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) waaruit blijkt dat er een grote mate van corruptie en documentfraude heerst in uw land van herkomst, waardoor de bewijswaarde van deze stukken sterk gerelativeerd dient te worden. Hoe dan ook kunnen aan door een verzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover de stukken gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral

religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale

bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals

wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dertelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_and_Herat_City.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke

sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om

internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aan. Verzoeker stelt dat hij de taliban vreest in geval van terugkeer, alsook Daesh. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker de taliban vreest omdat hij als kind zijn oudere broer heeft geholpen, die werkte bij de arbaki (lokale politie) en die door Daesh werd gedood en omdat hij na de dood van zijn broer een commandant (van de overheid) heeft geholpen. Verzoeker citeert verschillende passages uit de bestreden beslissing en gaat hierop in.

Ondergeschikt verwijst verzoeker naar artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en citeert United Nations Human Rights Office of the High Commissioner, “*Oral update on the situation of human rights in Afghanistan*”. Hij stelt voorts dat uit verschillende rapporten blijkt dat er dodelijk geweld wordt gebruikt, alsook willekeurige arrestaties, illegale detentie en slechte gevangenisomstandigheden en stelt dat sinds de machtsvername de toegang tot gezondheidszorg sterk beperkt is en dat alle voorzorgsmaatregelen met betrekking tot Covid-19 zijn weggefallen en verwijst naar een statement van de WHO van 22 september 2021 (<https://www.who.int/news/item/22-09-2021-acute-health-needs-inafghanistan-must-be-urgently-addressed-and-health-gains-protected>) en OCHA, “*Afghanistan: Weekly Humanitarian Update*” (30 augustus - 5 september 2021), 13 september 2021 (internetlink). Hij stelt dat de taliban zich bij alle voorgaande beperkingen baseren op de strikte interpretatie van de sharia en citeert uit The Guardian, “*Taliban name all-male Afghan cabinet including minister wanted by FBI*”, 7 september 2021. Hij stelt dat hoewel de taliban vrede en stabiliteit beloven deze beloften met veel scepsis worden onthaald nu er geen garantie is dat de taliban niet zullen terugkeren naar het eerdere schrikbewind.

Met betrekking tot de analyse in de bestreden beslissing inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wijst hij er op dat UNHCR in zijn “Guidance Note” van 9 februari 2022 enkel verwijst naar info tot december 2021. Verder stelt hij dat de EUAA “Country Guidance” dateert van 22 april 2022 en ook geen recente analyse bevat en dus dat aan de conclusie van de EUAA “Country Guidance” dat het niveau van het willekeurig geweld significant lager is geworden niet te veel gewicht moet worden toegekend. Hij verwijst naar EUAA “Country guidance”, p. 130 en Nansen note 2-2022, “*Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afgaanse dossiers*”.

Verzoeker vraagt hem de vluchtelingenstatus te willen toekennen en in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In de meest ondergeschikte orde verzoekt hij de Raad de beslissing te vernietigen en het dossier te willen terugsturen naar verweerder.

3. Aanvullende nota's

Verweerder legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

- EUAA: Pakistan – situation of Afghan refugees van mei 2022, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-06/2022_05_COI_Pakistan_Situationof_Afghan_refugees_EN.pdf
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/countryguidance-afghanistan-2024>
- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf
- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf
- EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COIReport_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf
- EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments

Ter zitting legt verzoeker een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt daarin dat hij daarmee zijn integratie wil bewijzen waardoor zijn leven in gevaar is bij terugkeer naar Afghanistan, gezien hij als verwesterd zal aanzien worden.

Hij legt daarbij de volgende nieuwe stukken neer:

- Getuigenverklaring van M.M. van 21 juli 2024 waarin wordt gesteld dat verzoeker een goede, gemotiveerde, collegiale en beleefde collega is, die probeert Nederlands te spreken;
- Arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voor een Belgisch bedrijf als magazijnmedewerker;
- Inschrijvingsformulieren schooljaar 2022-2023 Ligo (schriftelijke zelfredzaamheid 1 en 2, technisch lezen en schrijven, mondeling breakthrough 3);
- Deelcertificaat “mondeling 2 breakthrough” heeft verzoeker met vrucht beëindigd.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

5. Feitenvaststelling, samenwerkingsplicht en bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1

van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering alsook redelijke aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met het individueel profiel van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. (naar analogie EHRM 21 januari 2011, MSS t. België en Griekenland, punten 352 en 389). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

6.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Bij de indiening van het verzoek om internationale bescherming legde hij zijn originele taskara en de originele taskara's van zijn ouders neer. De Raad stelt vast dat de identiteit en Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet betwist worden door verweerder.

Evenmin wordt door verweerder betwist dat verzoeker afkomstig is uit het district Kot in de provincie Nangarhar.

6.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban. Hij haalt thans ook een vrees voor Daesh aan.

In de bestreden beslissing acht verweerder de vrees voor vervolging omdat verzoeker als kind voor zijn broer, die bij de voormalige overheid als arbaki werkte, heeft gespioneerd, niet overtuigend. Verweerder motiveert hierover onder meer dat:

1. verzoeker tijdens de registratie geen enkele melding maakte van zijn oudere broer M.A., noch bij het vluchtmotief, noch bij de gezinssamenstelling, wel maakte hij telkens melding van zijn drie jongere broers en de oudste zus. Verweerder wijst uitdrukkelijk op “fiche NMBV + verklaring DVZ nr. 18”. Verweerder stelt dat aangezien verzoeker verklaarde dat hij problemen kreeg door het werk van zijn broer er van hem kan verwacht worden dat hij consistente verklaringen zou afleggen over de familiesamenstelling van bij de registratie. Verweerder weerhoudt ook een tegenstrijdige verklaring over het werk van de vader.
2. Zelfs indien verweerder geloof zou hechten aan het profiel van zijn broer bij de arbaki, wijst verweerder op de beschikbare informatie die bevestigt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Verzoeker verklaarde dat zijn broer door Daesh tijdens gevechten werd gedood 6 jaar geleden. Uit de informatie blijkt dat ook familieleden van personen die behoren tot de ANSF te maken kunnen krijgen met vervolging, maar dan veeleer in de situatie dat de taliban op zoek zijn naar de persoon die bij de ANSF werkte, of wanneer ze om bepaalde redenen wraak willen nemen. Verzoeker heeft geen dergelijk profiel maar controleerde enkel de wegen voor zijn oudere broer als 11 jarig kind. Er blijkt evenwel niet dat de taliban op de hoogte zouden zijn van de hulp aan zijn broer, die zelf op het ogenblik van het onderhoud al zes jaar was overleden. Verweerder acht die vrees dan ook enkel hypothetisch.
3. Verzoeker verklaarde in zijn “vragenlijst CGVS” dat er na de dood van zijn broer niets meer is gebeurd en hij in zijn dorp verbleef, terwijl verzoeker in zijn onderhoud bij verweerder verklaarde dat hij en zijn familie problemen kregen, hun huis werd vernield en de familie daarom naar de maternale ooms moest verhuizen.

Wat het eerste motief betreft, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker inderdaad bij de eerste registratie, toen als NBMV, bij de vermelding van de leden van het kerngezin geen melding heeft gemaakt van zijn overleden oudste broer. Onder motief voor de immigratie naar België staat: *“problemen met de Taliban, mijn verder[sic] werkte ook voor de oude overheid,, ddodsbedreigingen [sic] gekregen aan gans de familie”*. De Raad is evenwel van oordeel dat het niet ondenkbaar is dat men bij een vraag naar de leden van een kerngezin, denkt enkel de nog levende leden te moeten vermelden en dus de overleden leden van het gezin niet zou vermelden. In casu echter is het inderdaad vreemd dat verzoeker wel zijn overleden vader vermeldt, maar niet zijn overleden oudste broer. Verder blijkt evenwel uit de summiere en onzorgvuldige weergave van het immigratiemotief in het NBMV-verslag niet onomstotelijk dat verzoeker zou verklaard hebben dat zijn vader werkte voor de overheid. Zware gevolgen zijn dan ook niet uit deze registratiefiche voor NBMV te trekken. Waar verweerder verder motiveert *“wel maakte u telkens melding van uw drie jongere broers en uw oudere zus”* met onder meer verwijzing naar *“verklaring DVZ nr. 18”*, blijkt uit die verklaring nr. 18 dat verzoeker wel verwees naar zijn oudere broer en erbij staat vermeld dat hij 6 jaar geleden is gedood door Daesh. Het enige motief (binnen punt 1) dat de Raad weerhoudt, is dan ook dat het vreemd is dat verzoeker in de registratiefiche wel zijn overleden vader heeft vermeld, maar niet zijn overleden broer, die mede aan de basis ligt van zijn vrees voor vervolging, zowel door de taliban als door Daesh.

Aangaande dit motief in de bestreden beslissing stelt verzoeker in het verzoekschrift, na verwijzing naar richtlijnen van de UKBA over de beoordeling van geloofwaardigheid, dat hij wenst te benadrukken dat hij ongeletterd is. De Raad meent dat bezwaarlijk kan aangenomen worden dat ongeletterdheid aan de basis ligt van het feit dat verzoeker zijn overleden broer niet heeft vermeld bij de gezinssamenstelling op het ogenblik van registratie van het beschermingsverzoek.

Verder blijkt inderdaad uit het gehoorverslag dat verzoeker verklaarde dat zijn broer door Daesh tijdens gevechten werd gedood 6 jaar geleden (voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud in 2023). Uit de door het CGVS gevoegde informatie (EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 – met update van mei 2024 en het EUAA rapport Afghanistan – targeting of individuals van augustus 2022) blijkt inderdaad dat ook familieleden van personen die behoren tot de ANSF te maken kunnen krijgen met vervolging, vooral in de situatie dat de taliban op zoek zijn naar de persoon die bij de ANSF werkte, of wanneer ze om bepaalde redenen wraak willen nemen. Verzoeker heeft geen dergelijk profiel en betwist niet dat hij enkel de wegen voor zijn broer controleerde als 11 jarig kind. Zelfs indien met voorzichtigheid een beoordeling moet gemaakt worden van de vrees die wordt aangehaald door familieleden van vroegere leden van de lokale politie, gezien de informatie in het voormeld EUAA-rapport -targeting individuals waarop verzoeker zich ook steunt, dan nog hecht de Raad veel belang aan het feit dat er inderdaad niet blijkt dat de taliban op de hoogte zouden zijn van de hulp van verzoeker aan zijn broer, aangezien verzoeker tijdens het gehoor op de vraag *“Wist iemand dat u uw broer hielp?”* antwoordde *“Nee ik deed dat in het geheim. Anders zouden ze me onmiddellijk vermoorden”*. Ook tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken vroeg men aan verzoeker: *“Werd u ooit bedreigd door de taliban?”* *“Nee”* *“Of door Daesh?”* *“Nee, ik deed alles in het geheim.”*

Aangaande dit motief stelt verzoeker in het verzoekschrift dat ook na het overlijden van zijn broer zijn huis werd vernietigd, zodat zijn leven wel nog steeds in gevaar is. Met verweerder moet de Raad evenwel vaststellen dat verzoeker over het vernielen van zijn huis niets heeft gezegd bij de Dienst

Vreemdelingenzaken en hij zelfs uitdrukkelijk op de vraag *“Wat is er gebeurd na de dood van uw broer?”* heeft geantwoord: *“Ik verbleef in mijn dorp en er is niets gebeurd. Toen de taliban het land overnam moest ik vertrekken.”* Waar de Raad nog kan aannemen dat men in een kort interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet alle vervolgingsfeiten aanhaalt, is dat verschillend indien uitdrukkelijk de vraag werd gesteld naar problemen volgend op de dood van zijn broer en die vraag ontkennend werd beantwoord.

De Raad erkent dat verzoeker foto's heeft voorgelegd van een overleden man en van een vernield huis, maar zelfs indien de broer van verzoeker, die werkte voor de lokale politie, in een gevecht lang geleden is omgekomen, dan nog houdt dit niet automatisch in dat verzoeker zijn subjectieve vrees om hetzelfde lot te ondergaan, geobjectiveerd kan worden, zoals hierboven toegelicht. Verder kan verweerder gevolgd worden dat de foto geen bewijs vormt aangaande welk huis er op de foto staat en kan er ook niet uit afgeleid worden onder welke omstandigheden dit gebeurd is.

Verder acht verweerder ook de vrees niet overtuigend waar verzoeker aanhaalt dat hij een voormalige commandant van het verzet en de arbaki heeft gediend. Hij wijst hiervoor op:

1. Het feit dat verzoeker voor het eerst over zijn werk voor deze commandant spreekt in het persoonlijk onderhoud, maar hier geen melding heeft over gemaakt bij zijn registratie of bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Bijkomend verklaarde verzoeker uitdrukkelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring DVZ op 26/9/2022) dat hij in zijn herkomstland werkzoekende was, geen job had en niets deed. Verzoeker werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, maar kon hiervoor geen verklaring geven.
2. Zelfs indien verzoeker zijn activiteiten zou aannemelijk maken voor deze commandant, dan nog wijst verweerder erop dat het niet aannemelijk is dat hij hiervoor zou geviseerd worden door de taliban aangezien verzoeker enkel huishoudelijke taken had zoals thee zetten, eten opdienen, kamers schoonmaken en de poort opendoen. Verzoeker had bijgevolg een laag profiel.
3. Tot slot motiveert verweerder aangaande de eventuele vrees voor Daesh, dat verzoeker die vrees op geen enkel moment doorheen de asielprocedure specifiek heeft vermeld, doch enkel ten aanzien van de taliban. Verweerder acht het niet aannemelijk dat Daesh na de dood van zijn broer, de familie ook zou viseren. Hij stipt onder meer aan dat de familie nog steeds ergens in Kot verblijft, waar Daesh hen zou kunnen vinden, indien ze hen zou willen vervolgen.

De Raad acht deze motieven draagkrachtig. Ze vinden steun in het administratief dossier en in de door verweerder voorgelegde landeninformatie. Het is inderdaad ongeloofwaardig dat verzoeker mede zijn land ontvlucht is omwille van een tewerkstelling als dienjongen voor een lokale commandant, als hij op de uitdrukkelijke vraag naar de tewerkstelling bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet enkel stelde dat hij werkloos was, maar eveneens uitdrukkelijk verklaarde *“ik had geen job, ik deed niets”*.

In het verzoekschrift stelt verzoeker aangaande dit motief dat iemand zijn geheugen, en dus ook zijn verhaal, kan veranderen in de tijd als gevolg van verschillende geheugeneffecten. Sommige herinneringen worden sterker, andere zwakker. Het verlies en de toename van herinneringen zijn eigen aan hoe het geheugen werkt. Verzoeker verwijst hierbij naar een studie over refugee status determination en de limieten van het geheugen. De Raad kan aannemen dat de werking van het geheugen een complex gegeven is en herinneringen kunnen schommelen. Toch is de beoordeling van de consistentie van verklaringen in het kader van de geloofwaardigheid van een asielrelaas belangrijk en betreft die tewerkstelling als dienjongen geen detail maar een gegeven waarop verzoeker zijn vrees uitdrukkelijk steunt. De Raad merkt ook op dat het in casu niet gaat om het louter niet vermelden van die tewerkstelling, maar om het uitdrukkelijk ontkennen iets van job gedaan te hebben.

Verder ontkent verzoeker niet dat hij eerder een laag profiel had maar stelt hij dat uit het rapport *“Targeting of individuals”* blijkt dat niet enkel hoge profielen worden geviseerd maar dat iedereen die gediend heeft voor onder andere de lokale overheden worden geviseerd door de taliban. De Raad wijst er evenwel op dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij niet zelf werkte bij de lokale overheid, maar veeleer een dienstjongen was en nog erg jong toen hij volgens zijn verklaringen de commandant hielp met thee zetten, bedden schoonmaken, de poort open doen etc. Verder verklaarde verzoeker in het gehoorverslag voor verweerder ook dat hij kort na de dood van zijn broer en tot aan de machtsovername voor die commandant heeft gewerkt maar evenwel in die (eerder lange) periode nooit problemen heeft gehad met de taliban. Zo leest de Raad *“werd u voor de machtsovername al lastig gevallen door de taliban?”* waarop verzoeker antwoordde: *“Persoonlijke problemen had ik niet. Er waren wel gevechten enzo maar ik had geen problemen met hen.”* Ook reeds eerder in het gehoorverslag verklaarde verzoeker naar aanleiding van de vraag van verweerder *“Werd u ooit bedreigd door de taliban?”* *“Neen (...). Persoonlijk heb ik met die groepering geen problemen gehad.”* In het gehoorverslag voor verweerder, verklaart verzoeker dus het tegenovergestelde van wat hij ten tijde van het invullen van de registratiefiche NBMV bij aankomst verklaarde, waar hij het nog had over het feit dat de hele familie doodsb bedreigingen heeft gekregen. Verzoeker werd door verweerder met die

tegenstrijdigheid geconfronteerd maar had hiervoor geen plausibele verklaring. Zo stelde hij enkel dat hij verklaarde dat er gevechten waren tegen Daesh en de taliban en dat indien hij geen problemen zou gehad hebben in zijn land, hij niet via Bulgarije naar België zou gekomen zijn, nu hij in Bulgarije werd geslagen en mishandeld. Ook al ontkent de Raad niet dat dergelijke zaken in Bulgarije kunnen voorkomen, is dit weinig relevant voor de tegenstrijdige verklaringen over de bedreigingen die verzoeker en diens familie in Afghanistan hebben meegemaakt.

In het verzoekschrift wijst verzoeker nog op de brief van commandant LM, stuk waarvan de bewijswaarde door verweerder als relatief wordt ingeschat omdat er veel documentenfraude heerst in Afghanistan en dit stuk niet gepaard gaat met geloofwaardige en coherente verklaringen. Verzoeker stelt dat bij de beoordeling van de geloofwaardigheid moet rekening gehouden worden met alle beschikbare bewijzen, ook met dit schriftelijk bewijsstuk. Hij stelt dat dit stuk niet enkel kan opzij geschoven worden omdat er veel valse stukken in Afghanistan in het algemeen voorkomen. De Raad volgt verzoeker dat niet om de loutere reden dat er in een land veel valse stukken de omloop doen, elk Afghaans stuk terzijde kan worden geschoven. Echter hij stelt vast dat verweerder dat in casu ook niet doet, aangezien hij motiveert dat er sprake is van ongeloofwaardige en incoherente verklaringen. De Raad is eveneens van mening dat dit stuk de hoger vastgestelde zwaarwegende ongerijmdheden niet kan verklaren, noch geraakt de Raad door het stuk overtuigd van de waarachtigheid van de essentiële elementen of relevante bijzonderheden van het relaas.

De Raad stelt vast dat de zes hoger aangehaalde motieven steun vinden in het gehoorverslag en volstaan om te schragen dat het relaas van verzoeker niet afdoende aannemelijk wordt geacht om vast te stellen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft. Bijgevolg dient de Raad niet in te gaan op de argumenten in het verzoekschrift die betrekking hebben op andere motieven van de bestreden beslissing.

Ter zitting legt verzoeker nog nieuwe stukken voor, aangaande zijn integratie in België. Volgens hem tonen deze aan dat hij verwesterd is en om die reden zal vervolgd worden in geval van terugkeer naar Afghanistan.

De Raad wijst erop dat uit de door verweerder voorgelegde informatie blijkt, dat er een negatief beeld bestaat onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten over mensen die Afghanistan verlieten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van

toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023", p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de Taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen". De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51, EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter niet steeds worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA "Country guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van verweerder doet niet anders besluiten.

Verzoeker wijst op zijn tewerkstelling, en legt dienaangaande een getuigenverklaring voor van een enthousiaste collega evenals een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en inschrijvingsbewijzen van integratie- en taalcursussen. Hij licht toe ter zitting dat hij hier zijn leven heeft opgebouwd, dat hij vrijheid heeft, zich kan kleden hoe hij wil en ook zijn haarstijl kan kiezen.

Wat betreft de vrijheid, de kledij, de haarstijl neemt de Raad aan dat van verzoeker in Afghanistan zal verwacht worden dat hij zijn kledij en haarstijl aanpast, teneinde niet als verwesterd te zullen beschouwd of gepercipieerd worden. Echter het feit te moeten voldoen aan die elementen, beschouwt de Raad in het geval van verzoeker niet als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verder blijkt eveneens uit de verklaringen van verzoeker dat hij nog een netwerk heeft in Afghanistan, waarmee hij nog in contact staat.

Verder blijkt dat verzoeker verklaart Afghanistan te hebben verlaten rond de machtswisseling en op 12 juni 2022 in België te zijn aangekomen. Volgens het leeftijdsonderzoek was verzoeker minstens 19 jaar op het ogenblik van het onderzoek (20 juni 2022), hetgeen betekent dat hij minstens achttien jaar was toen hij Afghanistan verliet en dus reeds goed vertrouwd met de Afghaanse gewoonten. Waar de advocaat van verzoeker er ter zitting op wijst dat er zich een probleem stelt aangaande de leeftijdscorrectie die de Dienst Vreemdelingenzaken heeft vermeld op de bijlage 26, waarop thans sprake is van een geboortedatum van 5 mei 1990, kan de Raad volgen dat dit in het geheel niet overeenstemt met de beslissing van de

Voogddienst. De raadsman kan dit melden aan de Dienst Vreemdelingenzaken, maar zoals gezegd ter zitting, heeft dit geen effect gehad op de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en gaat de Raad thans ook uit van de leeftijd zoals beslist door de Voogddienst voor de beoordeling van de aangehaalde verwestering.

Ook al zijn de integratie-inspanningen van verzoeker in België lovenswaardig, hetgeen blijkt uit de getuigenverklaring, tewerkstelling en inspanningen om de taal te leren en integratiecursussen te volgen, ziet de Raad niet hoe die individuele gegevens ertoe zouden leiden dat hij omwille van zijn individuele omstandigheden in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de Afghaanse sociale normen niet respecteert en in die zin riskeert vervolgd te worden. De door verzoeker aangehaalde informatie, waarvan thans een actualisatie bestaat waarop bovenstaande analyse is gebaseerd, is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan voorgaande vaststellingen. Zoals supra reeds gesteld komt het aan verzoeker toe om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan de Raad slechts vaststellen dat de aangereikte elementen daarvoor niet volstaan.

Het geheel van verzoekers verklaringen, de door hem voorgelegde documenten en individuele omstandigheden in acht genomen en beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, besluit de Raad dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

Verzoeker heeft geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 48/3 blijkt niet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij de vrees voor problemen omwille van de hulp aan zijn broer en het werken als dienstjongen voor de commandant niet aannemelijk heeft gemaakt.

7.3. In zoverre verzoeker zich in het verzoekschrift baseert op de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden: Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie verduidelijkte in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest M'Bodj stelde het Hof van Justitie hieromtrent: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter*

het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57- 58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een reëel risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een verzoeker ook moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld.

Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan deze actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU), december 2016, p. 109).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar

het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Verzoeker brengt geen elementen aan in die zin.

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat de toegang tot gezondheidszorg beperkt is sinds de machtsvername en dat de WHO en OCHA in 2021 problemen hebben gerapporteerd inzake de beschikbaarheid van medicijnen en andere middelen in ziekenhuizen. Dit wordt niet betwist maar hieruit kan nog niet blijken dat de huidige humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt zoals hierboven uiteengezet.

Bovendien baseert verzoeker zich op oude informatie aangaande de Covid-19 situatie uit 2021.

Bijkomend moet worden aangestipt dat het citaat in het verzoekschrift vooral betrekking heeft op de moeilijke situatie in de provincies Uruzgan, Kandahar en Hilmand, terwijl verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Verder gaat het citaat uit het rapport *“Oral update on the situation of human rights in Afghanistan”* van de OHCHR ook uitgebreid in op de situatie van vrouwen, maar dit is niet relevant voor verzoeker. Waar verzoeker ook citeert uit een niet nader gepreciseerd rapport om te stellen dat er veel dodelijk geweld, arrestaties, illegale detentie en slechte gevangenisomstandigheden voorkomen, heeft dit citaat betrekking op protestanten, vrouwen en journalisten, zodat dit evenmin relevant is voor verzoeker.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Een schending van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

7.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn

2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

In de referentieperiode juli – september 2023 bevinden de belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdrijvingen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen neemt aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen Twitter, beweert de AFF, 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kabul en de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft het AFF als "meest actieve groep" tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als "veel minder actief dan in 2022". (*COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5)

De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij het NRF

betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en NRF betrokken zijn, zijn de *de facto* militaire troepen of de *de facto* politiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN 8 ISKP-aanslagen in 3 provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri, en twee van de aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) in tegenstelling tot 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023. (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 7)

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteert de UCDP, 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvinden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 36). In diezelfde referentieperiode documenteert ACLED, 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel worden door UCDP, 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 34).

ACLED registreert in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreert in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan valt meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' zijn verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers zijn het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN Human Rights Council stelt in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalt tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED, 1 826 veiligheidsincidenten. Kabul is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats. (EUAA Country Guidance Afghanistan, mei 2024, p. 113; COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 4).

In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjiitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan.

In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van 'aanvallen tegen burgers' worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de *de facto* regering. Verder worden in Kabul 30 burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de *de facto* regering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn.

Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als "explosies/geweld op afstand". In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders.

Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten ('*Explosive remnants*') in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als "gevechten", 33 als "explosies/geweld op afstand" en 105 als "geweld tegen burgers" (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden.

In diezelfde referentieperiode zijn de *de facto* militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met 15 burgerdoden als gevolg.

ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en 11 gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is.

De UCDP registreert 10 van zulke incidenten, waarbij 13 burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP 8 incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiitische Hazara gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval 7 doden en 1 gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van "minstens" 17 doden en "tientallen" gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en 30 gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op. (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 6)

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41 en EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Nangarhar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Verzoeker voert aan dat de informatie waarop verweerder zich heeft gebaseerd, niet actueel genoeg is om een adequate beoordeling te maken van de veiligheidssituatie in Afghanistan. De Raad volgt dat de situatie

in Afghanistan onvoorspelbaar is en dus dat het gebruik van actuele informatie belangrijk is. De Raad wijst er evenwel op dat verweerder in een aanvullende nota recente landeninformatie heeft aangebracht, zoals de EUAA Country Guidance van mei 2024. Verder liggen ook de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 en de COI Focus Afghanistan van het CGVS zelf van 14 december 2023 voor, die supra mede in de beoordeling zijn betrokken door de Raad. Verzoeker werd voorafgaand aan de zitting van deze aanvullende nota op de hoogte gebracht en de raadsman heeft dienaangaande op zitting geen opmerkingen geformuleerd.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES